

„În ziua cea dintâi a săptămânii, fiind seară și ușile fiind încuiate, acolo unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și, zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzând că este Domnul. Atunci Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și, zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și căroră le veți ține, vor fi ținute. Însă Toma, unul din cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielei și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. După opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma era împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios. Și a răspuns Toma și l-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu! Iisus l-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Iisus a făcut înaintea ucenicilor Săi și alte multe minuni, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.” (Ioan XX, 19-31)

Astăzi este Duminica Tomii, a 8-a zi după Sfânta Înviere, când Domnul Se arată Apostolului Toma. Acesta n-a putut să accepte cu ușurință adevărul Învierii mărturisit de ceilalți ucenici care, în ziua de Paști, Îl văzuseră pe Domnul Înviat. Când Iisus apare din nou în „foișorul de sus” de pe Sion la toți Apostolii Săi, atunci îi îngăduie lui Toma să-l pipăie rănilor spre a se convinge. Acum, îndoiala lui dispare și își mărturisește credința, strigând: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (In. 20, 28). Sfântul Toma a făcut proba palpabilă a Învierii, în locul nostru, încât nu ne rămâne decât să credem în dumnezeirea lui Iisus dimpreună cu acest Apostol, fără să mai pretindem a-L vedea sau pipăi. Printr-o astfel de credință, putem fi fericiți și împliniți, aici pe pământ și în veacul viitor, căci „credința este încredințarea (n.n. ființarea) celor nădăjduite, dovedirea (n.n. dovada) lucrurilor celor nevăzute” (Evr. 11, 1).

Credința ne ajută să aflăm și scopul vieții pământești. Noi, oamenii, suntem înzestrați cu rațiune. Noi nu putem păși între leagăn și mormânt ca niște condamnați la moarte, precum se duc vitele către abator. Ci, îndată ce am trecut de vârsta copilăriei, dorim să cunoaștem cine a creat lumea, cine ocârmuește universul acesta minunat, cu ordine și frumusețe negrăită. Vrem să știm cine suntem, de unde venim și încotro ne ducem; ce rost au toate strădaniile noastre în scurtul interval de timp ce ne este sortit să-l trăim?! Sunt întrebări arzătoare de care nu poate

scăpa nici o ființă care judecă puțin. Oare, cine ni le poate dezlega? Filozofia, știința, arta, literatura? Nicidecum! Acestea stau neputincioase în fața întrebărilor fundamentale ale vieții, precum stă sfinxul în fața piramidelor Egiptului. Întrucât Creatorul ne-a alcătuit pentru Sine, noi nu găsim satisfacție și nu putem fi oameni adevărați și compleți fără a ne uni cu El, fără a sta într-o legătură strânsă cu El. Domnul Iisus ne-a spus: „Nu numai cu pâine va trăi omul” (Lc. 4, 4), dar oamenii nu l-au dat importanță. Am trăit, hrănindu-ne cu tot felul de pâini. Și așa, îndopându-ne cu toate, ne-am îmbolnăvit.

Mântuitorul nostru ne asigură că „toate sunt cu puțință celui ce crede” (Mc. 9, 23). O locomotivă are o putere formidabilă. Este capabilă să tragă un șir lung de vagoane la destinația lor. Dar trenul de vagoane nu se va mișca, atâta timp cât aparatul de cuplare care leagă vagoanele de locomotivă este decuplat. Fără acea cuplare sau legătură, șirul de vagoane ar sta și ar rugini pe acele șine. Așa este și cu credința în Hristos; ea este cuplarea care ne leagă pe noi de puterea Sa. Când Iisus l-a provocat pe tatăl demonizatului spunându-i: „De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede” (Mc. 9, 23), în acel moment, credința s-a născut în tatăl. Cu lacrimi ce-i curgeau pe obraji, el a strigat: „Cred, Doamne!, ajută necredinței mele!” (Mc 9, 24). Credința a devenit aparatul de cuplare care lega pe tatăl de puterea infinită a lui Dumnezeu. Copilul său s-a vindecat. Unde îndoiala spune: „Nu se poate înfăptui”, credința spune: „Celui ce crede toate-i sunt cu puțință”.

Se zice că, odată, s-a dus cineva în pustie, la Sfântul Serapion, să-l întrebe ceva despre credință și Sfântul i-a zis: „Credința e așa cum spune la Evanghelie, să fie măcar cât un grăunte de muștar și atunci zicând muntelui acestuia: Mută-te...”. Voind el să continue, s-a oprit, pentru că, la auzul cuvintelor „Mută-te”, s-a produs o tulburare și un zgomet și muntele din fața lor a început să se mute. Atâta credință avea acest Serapion, încât numai auzindu-i cuvântul, muntele l-a și ascultat! „Stai pe loc, – i-a zis el muntelui – nu vorbeam cu tine, ci cu fratele!”. Acesta e un exemplu din tradiția noastră monahală, care arată cum trebuie să fie o credință neîndoielnică, a cărei putere ajută și înnobilează. În prima sa epistolă, Sfântul Apostol Ioan ne învață un adevăr mare, de netăgăduit, anume că în viața omenească există o forță care, atunci când este pusă în lucrare, biruiește totdeauna și peste tot. Ucenicul iubit al Domnului s-a referit la credință și a scris: „Aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră” (I In. 5, 4). Este foarte necesar ca acest adevăr să fie verificat și dovedit în vremea noastră, deoarece oamenii de astăzi își pun nădejdea în altfel de forțe: a armelor, a electricității, a atomilor, în realizările tehnice.

Trăim în era descoperirilor. Am ajuns în posesia mijloacelor de distrugere a întregii omeniri. Nu mai avem nevoie de noi drumuri în această direcție, nu ne mai putem permite să pătrundem pe cărări fără ieșire. Am descoperit toate formele de distrugere. Suntem martorii apogeei ei, născocit de om: dezagregarea atomică. Ce trebuie să se mai distreze pe seama noastră demonii întinericului! Ce e drept, acestea sunt elemente și factori de progres. Dar adevăratul

progres nu trebuie confundat cu realizările materiale sau cu mașinismul. Mersul înainte al omenirii trebuie socotit cu stărpirea răului din suflete, cu împodobirea inimilor prin virtuți, ca mila, bunătatea și iubirea de oameni, cu formarea caracterelor morale. Or, în această privință, credința în Dumnezeu este singura putere biruitoare, față de care toate celelalte se vădesc slabe, neputincioase. Credința stăruitoare îți aduce sporite energii duhovnicești, credința te ajută ca, dincolo de norii apăsători și întunecați, care îți tulbură de multe ori viața, să vezi raza luminoasă a soarelui, care strălucește cu putere și căldură, deschizându-ți perspectiva unui cer senin. A crede cu adevărat înseamnă a-L avea pe Domnul în viața ta, a vorbi cu El în rugăciune, în fiecare zi, a te sfătui cu El, a pune voia și înțelepciunea Sa dumnezeiască mai presus de voia ta, a căuta mereu să nu faci nimic din ceea ce este potrivit învățaturii Sale. Omul credincios se străduiește neconținut să se înnoiască sufletește, o dată cu vârsta, spre a fi tot mai bun, mai drept, mai cinstit, mai iubitor, primindu-L cu adevărat pe Hristos în sălașul inimii sale. În acest fel, credința este pentru viața noastră sufletească ceea ce este rădăcina pentru pom. Prin rădăcinile credinței își soarbe pomul ființei noastre hrana spirituală, pentru a da rodul cel bogat de bună și creștinească viețuire.

Prin credință, „ne apropiem în modul cel mai desăvârșit de Hristos..., ea este calea cea bună spre mântuire” – arată părintele Nicolae Steinhardt. Dar „credința, dacă nu are fapte, este moartă” (Ic. 2, 17), deoarece „cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire” (Rom. 10. 10). Așa a făcut Sfântul Apostol Toma. Recunoașterea Învierii și a dumnezeirii lui Hristos nu o face numai prin cuvânt, ci și prin faptă. După ce rostește „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”, merge să propovăduiască pe Domnul Înviat la parți, mezi, perși, și ajunge în India. Pretutindeni răsturna idolii acelor popoare și convertea la picioarele Crucii milioane de păgâni. Până la urmă, și-a pecetluit credința și slujirea cu martiriu, că, fiind străpuns cu sulița, și-a predat sufletul său credincios în mâinile Dumnezeului Celui viu. Cu aceeași tărie trebuie să credem și noi în Învierea și în divinitatea Mântuitorului nostru. Adevărată credință are acela care este gata să piardă toate cele pământești și chiar să moară, din iubire pentru Hristos, Biruitorul morții.

Se întâmplă, însă, ca mulți dintre noi să trecem adesea și prin ceea ce Sfinții Părinți numesc „secetă duhovnicească”, când duhul ți se pare stins și fără putere, când ispitele și necazurile te copleșesc, încât parcă nu le mai poți face față. Și tocmai atunci trebuie să lupți mai mult cu tine însuși; nu trebuie să te lași, nici să te descurajezi, ci mai mult să stăruiești în credință. „E uneori grea calea, / Sunt uneori vrăjmași? / Credința-nvinge totul, / Nici când să nu te lași”.

Credința este asemenea busolei, care ne conduce pe marea vieții pământești și trecătoare. Cine este întărit cu „pavăza credinței” (Efes. 6, 16) nu se teme de valurile acestei mări, de multe ori furioase și înspumate și, poate, prea puțin liniștite și însorite. Credința ne arată totdeauna Steaua polară, care este Hristos Domnul, și nu ne lasă să ne rătăcim în drumul nostru spre limanul neînviforat al Împărăției veșnice. Când prin credință suntem legați intim de Dulcele Iisus,

Duminica Tomii: Puterea biruitoare a credinței în Dumnezeu

Scris de Alexandru Lucian

Duminică, 22 Aprilie 2012 05:11 - Ultima actualizare Sâmbătă, 21 Aprilie 2012 21:31

---

atunci nu ducem lipsă de nimeni și de nimic. În atingere de Hristos, simțim că „Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă” (Ps. 117, 27). În comuniune iubitoare cu Domnul Înviat, ne umplem de savoarea cerului și înțelegem deplin cuvintele: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!” (In. 20, 29). Acum, să-L rugăm pe Biruitorul morții, zicând: Doamne, lisuse Hristoase, pentru rugăciunile Sfântului Apostol Toma, dă-ne mai multă credință și ne mântuiește pe noi! Amin.

AUTOR: † PS Irineu Pop, Arhiepiscopul Alba-Iuliei